Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 229 (10.612). Львів, середа 14. жовтня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов. — Конто почт. щад. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло" Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·50 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл. Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 СОТ.

В політичній імлі.

(З приводу конференції у Льокарно.)

Берлін, 10. жовтня 1925.

Коли Штреземан виступив був з проєктом тз. гарантійної угоди, світ здивувався чимало, тим більше, що німецька дипльоматія не визначається ні оригінальністю, ні сміливістю проєкцій. Можна було догадуватися, що за спиною німецького міністра заграничних справ стояла якась німфа Егерія і нашіптувала йому до уха нові пляни. Та німфа з кожним днем виразнійше прибирає обриси, нагадуючі Австена Чемберлена, з дипльоматичним моноклем в правому оці і з не менше дипльоматичною усмішкою на вузких устах. Нині кожному ясно, що Чемберлен, а не хто другий є режісером тієї політичної ревії, яка почалася дня 5. жовтня н. р. в південно-швайцарськім містечку, над Озером Довгим (Ляго Маджоре), в Льокарно.

Коли пригадати собі цю велику політичну маскараду, що називалася віденським конгресом, то треба сказати, що в техніці світового театру мода змінилася до непізнання. Не в гучній столиці зіхалися що найвиднійші актори, не в фраках і в уніформах з блискучими орденами виступають на сцену. нема колишньої помпи й офіціяльности, одним словом демократизується світ. На око. Бо на ділі — нема нічого нового під сонцем. І конференція в Льокарно переконує нас, що явна дипльоматія, про яку мріяв ще недавно автор гомінких 14 пунктів, це — нісенітниця. Або дипльоматія, або явність, води з огнем погодити годі. Не при червонім столі в палаті справедливости в Льокарно вирішується найблища будуччість Европи, а в Гранд Готелю і в инших готелях, в чотири очі між Бріяном і Лютром, Шубертом і Бертельотом та Вандервельдом, між Штреземаном і Чемберленом. Глядять вони на плесо опалевого озера, на фіолетні контури гір, на погідне небо і всміхнене сонце, втягають запах олеандрів, камелій і як вони там ще звуться ті буйні цвіти райських огородів Льокарна, курять гаванна, пють єкт і рішають про мир і війну, про долю й недолю соток народів, яким і не сниться, що про них вирішать у тім прегарнім, а відтепер може й історично по всі віки славнім городку тессінського кантону.

І хоч світ нині попротоканий антенами, хоч телеграфічні й телефонічні проводи, як жили по тілі, біжать по цілій кулі земній, хоч сотні журналістів не сплять і не дрімають, ми з тих цікавих розмов-діяльогів не довідаємося нічого. Дипльоматам прощають усе, крім довгого язика, бо дипльоматія це штука не лише говорення, але й мовчанки.

З того, що дотепер нам відомо про Льокарно, видно, що діло заходить у велике. Гарантійний пакт був лиш каменем, киненим в дипльоматичну воду, зрушене плесо заточує чимраз ширші круги.

Мабуть не помилимося, коли скажемо, що в дипльоматичній реторті над Ляго Маджоре виварюють нового гомункуля, нову велику антанту. Тут мабуть і криється секрет загадочних візит Чічеріна у Варшаві і в Берліні. Перешкодити роботі, не допустити до того, щоб явився небезпечний новотвір, попсувати рецепти, по яким він мав бути зготовлений, хемію повернути в альхемію — таке нелегке завдання приняв на себе нащадок аристократів-дипльоматів, а тепер червоний, більшовицький Сазонов.

Дійде конференція в Льокарно до реальних вислідів, Чічерін захитається на своїм фотелю; не дійде, ще сильнійше розсядеться на ньому, як сидів в суботу 3. жовтня в Берліні, Унтер ден Лінден, в тій палаті, котру купив його дядько, під портретом Леніна, котрого там перше не було, сидів і зібраним представникам преси викладав про життя-буття СРСР., про його будуче-то пляни і бажання, про те, що станеться, коли Німці увійдуть до Союзу Народів, коли не буде скреслений 16 параграф „фелькербундпакту" і про инші безперечно дуже цікаві речі. А закінчив свій виклад не менше цікавим реченням: „Хочемо зединеного, демократичного (читай: більшовицького) Китаю". Иншими словами: „Чемберлен окружує нас в Европі, а ми його зайдемо на тилах, в Азії".

Таким чином конференція в Льокарно переміняється у цікавий двобій Чемберлена з Чічеріном. Двобій на життя і смерть. Англія не веде політики з дня на день, її фунт не хитається й не паде, але Англія може втратити більше, ніж хто, бо її годують не руки англійських хліборобів, а промисел і кольонії. Промисел задихається без російського ринку збуту і без російських сирівців, а кольонії, особливо найбільша з них — Індії, непевні, поки Росія не зречеться своїх мрій про світову революцію. Отже: або-або.

Але Англія бачить, що без Німців годі рішити це рішаюче питання. Всякі оружні антантські інтервенції в Росії не повелись, скрахували, а „ґерманци" все таки взяли були Іван Город, Варшаву і т. п. І — Чемберлен закохався у Штреземана. Чи цей афект переміниться у тривку мужеську приязнь, чи останеться зразком нечистивого кохання, покаже будуччина. Покищо, видно, що Німців не воловодом, а тонкими, дипльоматичними шовковими нитками тягнуть до „фелькербунду", щоби оживити цього скрахованого політичного Дон Жуана. Вже сам виїзд німецької делегації з Берліна був дуже й дуже цікавий. На двірці явився дипльоматичний корпус і устами свого доєна побажав Лютрові, Штреземанові et compr. успіхів і щасливої дороги. Німці перестали бути тим контрагентом, якому диктують і кажуть підписувати те, на що його совість і розуміння правди ніяк не можуть згодитися. Німців потрібують. Вони тепер Геракль на роздутті. Тут Чічерін, а там Чемберлен, — вибирайте. Наближаємося до одного з найцікавійших моментів нової історії, який дуже легко може потягнути за собою ревізію версальського мира і справлення теперішньої карти Европи. Може воно й не станеться скоро, бо історичний годинник має свій окремий хід. Він попсувався, спізнюється, то знову приспішує ходи, запорошився, до нього насипали піску і ось що найславнійші годинникарі зіхалися в Льокарно, щоби направити його. Діло нелегке.

Бракло колишньої Австрії, про яку говорили, що колиб її не було, то треба би її створити. Франція певно жалує тепер, що скріпила свою романську посестру і суперницю на Середземному Морі — Італію. Бракує в середній Европі того каменя, на якім і кругом котрого оберталися всякі колісцята, так, що годинник ішов.

Тепер його треба направляти. Щоби це сталося, Німці готові закріпити свої західні границі і приступити до Союзу Народів, коли: дістануть місце в Раді Союзу Народів і в її Секретаріяті, коли буде вирішене питання воєнної вини, коли перекреслять 16 параграф „фелькербундпакту" і дадуть їм кольоніяльний мандат, при чім, розуміється не вдоволяться вони одним Того і Камеруном. Тих „коли" є ще більше. Твердий горіх навіть на зуби Чемберлена і Бріяна. Дехто хоче, щоби рівночасно з західними закріпити також східні границі. „Па-нове", відповідає Чемберлен, „одно з другим не стоїть у звязку". Розумій: покищо закріпляти західні, коли не мають бути зрушені границі на сході?

І так далі. Одним словом: погідне небо над озером Маджоре і плесо його чисте, як хрусталь, чудово пахнуть городи Льокарна і чистими обрисами рисуються Альпи, але над Европою і дальше імла непевности й тривожного дожидання. В тій імлі потопаємо також і ми, Українці, не знаючи, яку долю готують нам — без нас. **Н. М.**

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

Red. czas. „Dilo" Pr. 741/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 225 (10.608) z dnia 9. października 1925 r. w artykule pod tytułem: 1) „Sumni i prybyli" między słowami: kresach... a: Nawit". 2) „Demoralizacja" a) między słowami: osie... a: Red., b) naselennia... a: Ukrainska, c) Perebilszenn... a: Mabut", d) od słów: Warto... do końca tego artykułu. 3) „Z sadowoi sali" od słow: Coj... do końca tego artykułu zawiera znamiona ad 1) 2) zbrodni z § 65 a) ustawy karnej ad 3) występku z artykułu VIII ustawy z 17.XII. 1862 Dz. u. p. ... konaną w dniu 6. października 1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. XII. 1862 Dz. u. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 9. października 1925 r. Hawel.

Воєвода і посол.

(Від власного кореспондента.)

Варшава 11 жовтня 1925

Цікава розправа має відбутися в скорому часі у луцькому суді. Український посол Самійло Підгірський обвинувачує луцького воєводу п. Дембского в розповсюдженні про його злосливих і цілком безпідставних наклепів.

Сталося це так. Підчас літніх ферій група справоздавців соймових з своїм головою п. Гельжиньским на чолі улаштувала мандрівку по Волині. У Луцьку їх приймав воєвода Дембскі та інформував про місцевих українських діячів. П. Підгірського він схарактеризував, як чорносотенця, що за російсько-царських часів належав до відомої монархічної партії — „Союза русскаго народа". Довідавшись про це від одного з журналістів, п. С. Підгірський подав скаргу в суд, і цими днями один з варшавських мирових судців, з доручення луцького суду, допитував за присягою двох польських журналістів, а також сенаторку п. Левчанівську та посла п. С. Хруцького, що зазначені свідками в заяві п. Підгірського. Оба журналісти підтвердили, що луцький воєвода назвав посла Підгірського чорносотенцем і колишнім членом „Союза русскаго народа", а пп. Левчанівська і Хруцький засвідчили, що довгі роки знають Підгірського, як свідомого Українця, переконаного демократа і ворога московського режіму на Україні. До жадної російської партії він не належав.

Який буде присуд у цій справі польського суду — покажуть близчі дні, але який би він не був, факт залишається фактом: вищий представник влади займається дешевою агітацією та робить спроби шляхом преси скомпромітувати політичну гідність обранця „національної меншости", серед якої репрезентує державу та її уряд.

Само собою зрозуміло, що п. посол Підгірський добре зробив, що виніс зазначений факт на публичне форум, але по суті тут нічого нового та дивного нема. Ті, що так люблять бундючитися своєю культурністю, дуже часто перебувають фактично на дуже низькому культурному рівні. Та й то сказать: чому власне урядовець мусить бути більше вихований під поглядом громадської етики, ніж суспільний або літературний діяч; а про вихованість цих діячів може свідчити те, що говорив, наприклад, пепесівський „Роботнік" про наших послів після виборів до сойму: „Більшість тих панів то відомі реакціонери, котрі напевно будуть підтримувати нашу реакцію... Самуїл Подгорскі vel Підгірський обшарник і реакціонер, лікар Микола Пирогів чорносотенець і русифікатор" і т. д. („Роботнік" 16. жовтня 1922, ч. 314).

Як бачите, Дембскі — коли не помиляюся, ендек — майже буквально повторює тепер те, що перед тим говорили польські соціялісти: Недзялковскі, Перль, Дашиньскі і т. д.

Виходить, що всі вони дійсно одним миром мазані, коли справа торкнеться Українців.

О. П—гький.

Женевська конференція.

Львів, 13. жовтня 1925.

Конгрес міжнародніх національних меншостей, що збирається 14. н. м. у Женеві, буде у великій мірі залежний від висліду конференції в Льокарно. Спершу він мав випередити цю конференцію, щоби своїми рішеннями найти відгук у салі нарад, де зберуться володарі сучасної Европи; тепер рішення цих володарів перейдуть як відгук з Льокарно до Женеви.

Програма конгресу відома читачам з позавчорашньої статті. На ньому виринуть домагання, які не вперше стають предметом міжнародніх нарад і які періодично вертаються на всіх конгресах, головно на зібраннях товариств унії Ліги Націй. Ріжниця тільки в тому, що на цей раз ініціятива такого конгресу спочиває виключно в руках покривджених національностей і що вони не бажають собі контролі старших „опікунів“ у ролі мирових суддів. Покищо невідомо, до яких меж поширить цей конгрес свою програму, тому, що таке поширення залежне від самих учасників. Домагання національно-культурної автономії є для одних народів, що є зникаючою меншістю в державі, максимальною програмою, для инших — мінімальною. Автономій є стільки, скільки є форм державного ладу і скільки державних режимів.

Основний факт, що кожна з держав, прийнявши на себе зобовязання супроти національних меншостей, виконує їх своїми засобами, себто шукає ріжних засобів, щоби їх якнайменше виконувати — цей факт дав товчок литовському делегатові на останніх зборах Ліги Націй поставити внесення, щоби охорона прав меншостей прибрала в усіх державах одноцільну форму. Дискусія в політичній комісії VI-ої сесії Ліги Націй була найкращим доказом, що спроби простягнути на всі держави ті самі форми „вольностей“ для національних меншостей, можуть ще довго чекати на своє здійснення. Мало є даних на те, щоби міжнародня комісія охорони національних прав згодилась на нову процедуру, зваживши, що це не лежить в інтересі великих держав.

На проектованій конференції може витворитись ситуація в дечому аналогічна до зїзду унії Ліги, якщо італійські Словінці, латишські Німці і чехословацькі Мадяре втягнуть до своїх нарад ще й численних представників національних меншостей, що одночасно мають уже свою державу, а в ній „свої“ національні меншости. Польща нпр. готова домагатися автономії для своєї однопроцентової національної меншости на Україні, вважаючи, що така автономія для 22 проц. Українців в її державі є зовсім чимсь иншим, бо цих Українців або зовсім нема (є тільки Малороси та Русини), або вони стоять на такім низькім культурнім рівні, що всяка автономія була би для них шкідлива.

Чехословацька преса вже нині журиться, чи намірена женевська конференція не матиме характеру політичної пропаганди, спрямованої проти деяких держав. Та як відобрати політичний характер дискусії, в якій доводиться змальовувати режім держав, що нехтують святочно прийняті міжнародні зобовязання? Увесь світ може нпр. вважати, що домагання власного університету належить до чисто культурних вимог, але держава, яка має в цій справі нечисту совість, назве це „політичною пропагандою“.

Першим завданням женевської конференції буде найти засоби, в який спосіб ужити натиску міжнародньої опінії для поліпшення долі поневолених народів. Далі: конференція схоче використати останню міжнародню ситуацію, яка так чи инакше буде наелектризована пекучими потребами, неполагодженими в Льокарно. Як Льокарно не є останнім етапом европейського порозуміння, так само конференція національних меншостей не скінчиться на Женеві і вона має бути тільки приготуванням до великого конгресу поневолених народів.

Малі національні меншости, що організують цю конференцію, побачать, що забезпечення їх домагань можливе щойно тоді, коли на їх боці станують кількаміліонові національні меншости, ще більше покривджені від дрібних відгалужень тих меншостей.

Тоді справа охорони національних прав стане не мистецтвом дрібнокрамарського торгу, а одною з першорядних справ при нарадах над забезпекою европейського миру.

* * *

З Варшави повідомляють нас, що на конференцію національних меншостей в Женеві виїзджають зовсім певно голова Української Парл. Репрезентації сен. Михайло Черкавський і сен. Олена Левчанівська — як висланці Українського Парляментарного Представництва і Українського Національно-Демократичного Обєднання (У. Н. Д. О.).

Польща.

Сойм відложений — як відомо — до 20-го ц. м., себто до слідуючого вівтірка, однак не є виключені зміни цього терміну на блищий або на дальший. Премієр Грабскі „ображений“ на сойм, що він не ахнув зі захоплення над його „експозе“ і не прийняв без дискусії en bloc його трьох законопроектів про санацію санації, домагається як найшвидшого зібрання сойму, дарма, що він — як сам заявив — і без сойму може обійтись. За те навпаки маршалок Ратай і ті польські політики, які мають досить санаційних диктатів, не хотять так довго збірати сойму, як довго не рішиться: чи має піти на відпочинок премієр Грабскі чи дальше „санувати“ державу, чи разом з ним відійде президент Войцеховскі, як протектор кабінету братів Грабских, і — що дальше буде. Конференція в Льокарно, на яку, мовляв, не можна неприємно ділати одночасною внутрішньо-державною кризою в Польщі, є аргументом маршалка Ратая на оправдання перед прем. Грабским і през. Войцеховским небажаного їм відложення сойму. У всякому разі біжучий тиждень може принести в польському політичному життю деякі несподіванки.

Ліцитація монополів відбувається на широку мірку. В справі винайму (видержавлення) монополю соли переговорює група швайцарських капіталістів, яка годиться по підписанню умови виплатити польському урядові 25 міл. франків титулом застав. Заінтересовані заінкавились англійські капіталісти групи Армстронга, до якої приєднались і Американці. ПАТ потішає, що нізкою не продасть Польща залізниці, бо вони потрібні й для військово-мобілізаційних цілей.

Польсько-радянська залізнича конференція закінчилася у Москві порозумінням щодо полекш у безпосередній особовій і багажній комунікації. В нар. комісаріаті шляхів видано банкет на честь польської делегації.

Польсько-данціґські торговельні переговори в справі контингенту спільно імпортованих товарів зі заграниці — за виімком Німеччини — перенесено з Данціґу до Варшави.

Самогубство.

(З кругів духовенства.)

Українське духовенство це мабуть одинока у нас верства досі ще незорганізована. Навіть таке осплле донедавна селянство береться тепер до своєї станової організації. Одні тільки священики ходять і дальше одинцем.

Серед теперішніх політичних і церковних відносин організація українського духовенства більше конечна, як колинебудь. А почуття солідарности між священиками тепер якраз далеко менше, як бувало давнійше. Чому воно так — про це можна багато говорити, але фактом є, що днесь нас міг би сьогодня з більшим правом поставити запит пок. о. Д. Ганячкевич, „Де є руський клир?“

Перед роком мали ми своє „Товариство св. ап. Павла“. Політичні власти розвязали нам його, мовляв, за переступлення статутів. На місце розвязаного товариства повинні ми були до кількох тижнів постаратися про нове товариство, та минуло щось сім чи вісім місяців, а такого товариства нема. І ніхто цим не журиться, нікого це не болить, все наче в порядку. Здається, що ні один священик із провінції навіть не був настільки цікавий, щоби спитати відповідальних людей у Львові, що вони роблять чи думають робити?

На весні ц. р. основано у Львові священичу кооперативу „Власну Допомогу“. Повідомлено про це весь край, писано в нашій пресі, вислано до всіх деканів і до всіх „рухливійших“ священиків поклики. А вислід цього? До останніх днів стало членами „Власної Допомоги“ пять відсотків наших священиків.

А „Власна Допомога“ не дармує. Вона набула й уладила своїм коштом в осередку міста гарний льокаль, зложений з двох кімнат, вона видала досі два шкільні підручники до науки релігії, вона береться до торговлі світлом, вона розпочинає й нашу роботу. Та щож? Льокаль кооперативи світить майже пусткою, бо львівські священики його бойкотують. Шкільні відручники залягають полиці, бо

О. Д-Р. Г. КОСТЕЛЬНИК.

Зі Львова до Риму.

I.

У вагоні ч. 18 345.

Мій сердечний приятель о. М. М., теперішній керестурський парох, великий Українець, хоч ніколи на Україні не був і на очи її не бачив, має звичай так парафразувати українську фразу „конець-кінців“: „конець-кінця-кінців-кінця край“.

Либонь це подумав, а радше відчув кожний з нас паломників, коли дня 15. липня ц. р. вечером десь коло 6. год. (поїзд виїзджав в 6·20) примістився у вагоні III. кляси ч. 18.345, призначеному виключно для паломників. Дуже можливо, що те саме почуття мав неодин паломник, коли з поворотом найшовся в своїй хаті, — бож не на вітер кажуть „всюди добре а дома найліпше“. (Розуміється, треба при тому абстрагувати від політичних і загально-соціяльних обставин).

Одначе я куди сильнійше відчував щасливий „конець“ з почином задорожі, як з кінцем. Адже це був „конець“ чотиролітніх моїх змагань: щоби добути пашпорт і відвідати моє родинне гніздо, стареньких родичів, рідню і знайомих. Аж ювилейний „святий рік“ поміг видобутися з болота. Алеж не так легко, як спершу здавалось. Уже готовий пашпорт застряг у непривітній баюрі „stosunku do wojska polskiego“. Я мав таке щастя, що підчас світової війни не був зареєстрований в ніякій військовій формації. А тепер „trzeba się zarejestrować do wojska polskiego!“ Овва!...

Але як? Цього не знали ані в пашпортовому бюрі, ані в магістраті, ані в касарні на вул. Театинській. Аж „конець-кінців“ відослали нас (а було нас таких чотири чоловіка) на Піярів 33, де саме урядувала „poborowa“ комісія. Тут повно роздягнених — адже асентирунок! — і доокола посмаровані мури фіолетово-червоним чорнилом. Та й тут не знали, що з нами — „ксьондзами“ — робити: адже наш річник „застарий“, не на черзі... „Przodownicy“, що урядували на вступі, обіцювали нам, що пан полковник, який проводить комісії „от там у цій кімнаті“ (перед дверми котрої глотилась гурма роздягнених усякого роду Жидків і инших многонадійних майбутніх жовнірів) — той пан полковник „все знає“, і тільки він нас зуміє „зареєструвати“.

Тай потішали нас, що правдоподібно не будемо мусіли роздягатися... Легко уявити собі нашу невидиму радість і бадьорість. А так ми ждали від 9. до 1. години. Були моменти, коли знеохота брала верх: плюньмо на все й ходім додому!... Але — крок за кроком чоловік перейшов би не знати яке пекло, бо жаль йому змарнувати труди, що досі поніс. Упокорювались наші душі, деревіли, „взяв дідько Івана“... Між тим довідались ми: відкіля ті плями по всіх чотирох мурах просторої кімнати, властиво гаргари, і по стовпах, що підпирають стелю. При реєстрації кожний мусить щось з пять разів відтиснути на ріжних картках свій великий палець. Цей відтиск називається „kciuk“. А коли „зафрапований“ реєстровець не знає, що зробити із своїм засмарованим пальцем, одержує відповідь від пана „przodownika“ — звичайно тільки очима, — щоби обтерти до муру... І ще хтось може сумніватися, що „в нас“ нема вигоди в життї.

Скільки годин перейшло від початку світа, отже й години наших мук „чаянія“ мусіли скінчитися! Перед дверми, які через весь час облягали розібрані рекрути, стало „чисто“, і тоді впустили нас до пана полковника, який „все знає“. Він прийняв нас дуже урядово. І виявилося, що один з нашого старого річника не має при собі легітимації, за другим ще не прийшла карта з магістрату — ну, а без того навіть пан полковник не може нікого зареєструвати. Нещасні „ксьондзи“, що так насильно наперлись зареєструватися до польського війська, в поті чола побігли за своїми „бра-ками“. Трудно все описувати. На нашу потіху пан полковник заявив нам, що маємо кольосальне щастя, бо „poborowa“ комісія урядує ось нині останній день і останні години, і щоби зареєструватися, мусіли-б ми чекати до майбутньої комісії, яка не знати коли буде. Так отже з нашого паломництва не було би нічого. І знов у нашій душі глумилось розлучливе „овва“. Одначе пан полковник ішов нам на руку, пояснив комісії і нам „poborowym“ що „księża“ не мають роздягатись. Усе пішло легко. Відтиснули ми свої „kciuki“, де вже нам „казали“, обтерли пальці об мур, одержали реєстраційну карту, і пігнали до пашпортового бюра. Цеж був день перед нашим відїздом, отже земля під нами палилася... Панна, котра — наче Церберша — стерегла наших готових уже пашпортів, зробила деревляну міну на наші, з таким трудом здобуті, картки, що вияснювали її наш „stosunek do wojska polskiego“, — і вручила нам пашпорти. Для неї це було „ніщо“, а для нас „усе“. От „ситий голодного не знає“!

По тому коротенькому засуванні нашого „шествія“ перед „путешествієм“, як думаю, кожному буде ясно, що ми, коли вже вмістилися в вагоні ч. 18.345, з повним правом подумали собі і відчували те, що хоче висловити чудернацька фраза мого приятеля: „Конець-кінця-кінців-кінця-край!“. Вирватися в світ з того нашого не свойого краю! Не один з паломників даремно мріяв про це через кілька літ, а тепер це сталося дійсністю.

Один з моїх товаришів, з тих „зареєстрованих“, зітхнув біля мене. „Чи справді це не сон, а дійсність?“ А це справді була дійсність. Перед нашим вагоном стояла спора громада, що пращала нас паломників. Велися розмови короткими, уриваними реченнями: „А пишіть з дороги!“ — завидую вам, що їдете! — „Здорові вертайте!“ — ось на ті звичайні пращальні теми.

Поспішний поїзд рушив у свій час. Розляглись оклики з вагону і зперед вагону. Ті, що оставались, помахували за нами руками й хустинками, а більш енергійні з паломників вихилились через вікна й відмахували...

Так ми вирушали в світ — до Риму, ну і далі — куди кого доля і хист занесли.

Небавом втратили ми з очей Львів. У нашому вагоні укладалося нове життя, — паломницьке.

(Продовження буде.)

...священики-катехити їх не купують, або не поручають купувати. А передовсім оста[ні]й підручник о. С. Біденького „Наука віри" (до третьої класи народніх шкіл), заслугує вповні на те, щоб його по кількох тижнів розходити. Так гарно виданого підручника, з такими гарними ілюстраціями, такого дешевого, ми ще досі не мали. А всетаки наші священики ним не зацікавилися...

Ця гнила байдужість, це примітивне непорозуміння ваги станової організації, ця некультурна відсталість від сучасного життя — мусить дуже прикро відбитися на нашім духовенстві. Ми вже майже занедбали нашу політичну, просвітну, економічну, загалом всяку громадянську діяльність, ми вже починаємо замикатися в закристіях і надслухувати, звідки вітер віє; коли ще до того всього роздробимося на атоми (на дієцезії ми вже й так розбиті), так тоді прийде скоро той час, за яким так тужать наші „приятелі".

Священик.

---

17 ц. м. здержується висилку часопису тим ВП. передплатникам, що залягають з передплатою за біжучий місяць. Передплата на біжучий місяць 4·50 зол. 4—5

Українська земля українському хліборобові.

Звіт з віча в земельній справі у Львові 11. ц. м.

З рамени Народньої Організації м. Львова скликано в неділю 11. ц. м. величе віче в земельній справі у салі „Народнього Дому". В 12 год. полудня велика саля виповнилась вічевиками головно з кол львівського українського міщанства й робітництва. Відкрив віче голова Народньої Організації п. Іван Ліщинський, головою віча вибрано дир. І. Филиповича, референтом був інженір-агроном М. Творидло.

П. референт виказав статистичними даними голод землі українського селянина [illegible] земельну політику польського уряду. З окрема ширше був обговорений [illegible] польський земельний законопроєкт з підкресленням тих статтей проєкту, які є маскованою апробатою нової масової кольонізації і військового осадництва.

Одним із таких гасел є: Хай кожна українська хата стане українською твердинею!

Таким окликом закінчено реферат, прийнятий бурливими оплесками. Присутній на салі представник дирекції поліції раз-пораз перебивав референта, хотячи збити його з пантелику. Вийшло таке, що спеціяльно для пояснювання безосновности і беззаконности претенсій поліції покликано до президії адвоката д-ра О. Марітчака, який весь дальший перебіг віча правничими аргументами гальмував позгін поденервованого представника влади.

В дискусії — як перший забрав голос д-р Степан Біляк з Городка ягайл., який у палкій промові звернув увагу, що значіння мають не писані резолюції, які так заклюють представника поліції, але ті, з якими вічевики винесуть з віча у своїх серцях і які збережуть та виконають у своїй практичній роботі. Оборона землі матиме тільки тоді успіх, коли з оборонної акції буде переходитись до наступної. І тому поки засниться окремий парцеляційний банк, треба всіма силами підтримати й підпомогти єдиний український земельний банк — Земельний Банк Гіпотечний.

Дальше забрав голос дрібний торговець з жовківського передмістя п. Зубах, який одначе своїми нефортунними і підозріливими випадами проти референта й організаторів віча викликав гомінкий протест вічевиків і був примушений закінчити.

Студент Цинґадо заявив про велике зацікавлення болючою земельною справою поміж студентством, яке здебільша вийшло зпід сільської стріхи і добре знає сільську нужду. Над цим страшним положенням селянства зупинився ширше п. Верб[ов]ий. Дискусію замкнув п. Іван Ліщинський, закликаючи до боротьби проти урядового польського законопроєкту, та масового підписування протесту, який буде висланий відповідним чинникам.

Предложені резолюції діждалися цензури з боку представника влади, якому не сподобалась згадка про культурний світ та міжнародні зобовязання Польщі, точка резолюції взята з протесту української парляментарної репрезентації при обговорюванні земельного законопроєкту на соймовому форум, та зазначення українського права на самоврядування українською національною землею.

Предложені резолюції принято одноголосно. Відспіванням національного гимну закінчилось віче.

Резолюції.

Все українське населення, що заселює збитою масою Східну Галичину, Волинь, Холмщину, Підляша і Полісся, є у своїй подавляючій більшости (86 прц.) чисто хліборобським. На 1,216.000 хліборобських господарств є аж цілий міліон малоземельних, економічно несамостійних господарів, а на 8 міліонів душ усього українського населення є аж 5 міліонів душ малоземельних або зовсім безземельних сільських пролетарів. Не зважаючи на те, Польща повела на тій перелюдненій та голодній на землю національно-українській території інтензивну кольонізацію спроваджених з корінно польських земель селян та військових осадників. Від 1918 до 1923 р. вспіла вона вже скольонізувати чисто польським елементом аж 445 тисяч гектарів української землі. (200 тисяч у Сх. Галичині та 245 тисяч на Волині і Поліссю). Коли зважити, що вся земельна площа великої власности на національно-українській території виносить заледви 2,126.640 гектарів ріллі, то стане ясним, що її не вистарчить навіть для заспокоєння земельного голоду місцевого селянства. Та не дивлячись на те, Польща не тільки не думає припинити кольонізації на західно-українській національній території, але навпаки хоче її твердо продовжувати і на будуче, про що неабито свідчить дебатований тепер у польських законодатних тілах законопроєкт, який під серпанком земельної реформи готовить для нашого народу нову скріплену кольонізацію.

Супроти такого стану справи українські громадяне зібрані на вічу дня 11. жовтня 1925 р. в салі Народного Дому у Львові:

1. Закладають рішучий протест проти дотеперішньої цивільної та військової кольонізації на національно-українських землях, яку вважають нарушенням прав українського народу на свою землю та нарушенням міжнародніх зобовязань Польщі.

2. Домагаються ліквідації дотеперішньої кольонізації та [illegible] пинення їх на будуче.

4. З окрема протестують проти дебатованого тепер у польських законодатних тілах законопроєкту земельної реформи, який нарушує право українського народу [illegible] та готовить йому нову кольонізацію чужо-національного елементу.

5. Взивають весь український нарід а особливо українське селянство до організованої самооборони шляхом заснування окружних та місцевих комітетів оборони землі.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** У вчорашньому (228) числі „Діла" сконфісковано половину статті про „Оазу вольностей", — м. и. цитат з промови прокур. Гірґлера на процесі ред. Павлова і тов., друкований у „Ділі", та першу новинку про відгук у чеській пресі тюремних історій у Львові.

— **Українське історично-фільол. Тов.** у Празі, що почало свою повакаційну діяльність 29. вересня присвятило своє перше засідання памяти померлого етнографа в Катеринославі, Якова Новицького. Реферат про Новицького мав проф. Біднов. Друге засідання дн. 6. жовтня було присвячене памяти Василя Доманицького; реферати прочитали проф. О. Лотоцький і Л. Білецький. На 27. ц. м. призначено надзвичайне засідання в честь 40-літньої професорської праці проф. д-ра Ст. Смаль-Стоцького. Близші інформації щодо ювилею проф. Стоцького дає голова Т-ва проф. Д. Антонович, канцелярія Українського Університету, Štěpánská Nr. 49.

— **Зїзд української еміґрації.** Оломунецький „Голос України" повідомляє, що зазявся комітет для скликання зїзду української національно-думаючої еміграції та що цими днями буде розісланий обіжник того комітету. Хто, мовляв, не отримає того обіжника, а цікавиться зїздом, має зголоситись за інформаціями до п. Г. Лашка, Оломунець, Стефаникова 42. — На жаль, нічого близше не подано ані про особистий склад та місце осідку того комітету, ані про цілі проєктованого зїзду. Така анонімова акція не може викликати довіри і поважного трактування навіть у всіх вірних „національно думаючих" — як каже „Г. У." — Українців. А вже цілком дотримуючо діяє малограмотність самого оповіщення про зїзд. М. ин. читаємо там буквально таку соковиту фразу: „уважаємо наше українське громадянство і просимо, аби прочитавши цюю справу постаралося повідомати о нім всіх наших українських громадян"... Чи не можна було тої самої думки висловити по людськи?

— **Скасування поліґамії.** У турецькім парляменті находиться тепер проєкт закону, щоби заборонити на майбутнє подружжя з кількома жінками.

— **Хто відкрив Америку?** Льондонське бюро Райтера подає звістку, що капітан Мекмілян, який саме вернувся зі своєї підбігунової подорожі до Галіфаксу, подав журналістам цікаву звістку. Він заявив, що його досліди в Лябрадорі довели його до певних доказів, що в Америці, на довго перед відкриттям Колюмба, жили Нормани. Він найшов бу[ці]м-то сліди осель з перед 1.000 літ.

— **Брайтбарт помер.** Дня 12. Х. помер на клініці університету в Берліні атлет Брайтбарт наслідком затроєння крови.

Біржа.

Львів, 13 жовтня 1925.

Гроші.

Амер. дол. 6·09 — 6·10, канад. дол. 5·60 — 5·65, чеські кор. 0·17·50 — 0·17·75 леї 0·02·50 —0·02·75, франц. франк 0·27·50—27·75 швайц. фр. 1·14—1·15, анг. фунт. 28·40—28·80.

Золото. 20 кор. 24·25 —24·50, 20 франк 22·50—22·80; 20 марк. 27·50—27·80; 10 руб. 30·80—31·25.

Срібло. Австр. кор. 0·51·00—0·52·00, 5 ав. кор. 2·60—2·65, фльорени 1·30—1·32, рубл. 2·14—2·16 рубель дрібним сріблом 1·06 —1·10.

Збіжжя.

Пшениця кр. з 1925 р. 21·00 21·50, жито з . з 1925 р. 15·00—15·50, ячмінь паст. 00·00 00·00 овес гал. 16·00—17·00.

З судової салі.

Штайґер перед судом.

Вже більше року певний відлам преси приготовляє настрій вулиці під сензацію, якою в її очах є вчора, 12. ц. м., розпочатий процес. Він ведеться у карному суді перед трибуналом суддів присяжних. Обвинуваченим є Станіслав Штайґер, 25-літній прив. урядник, абсольвент прав, який вже 15. вересня 1924 р. стояв перед доразовим судом, відповідаючи за атентат на президента Войцеховского в дні 6. вересня м. р. у Львові. Наслідком розбіжности думок у суддів, справу передано з доразового суду звичайному судові. Слідство, як бачимо, тягнулося рік. В міжчасі відбулась розправа Микитина і тов., тісно звязана з предметом цієї розправи.

Акт обвинувачення широко й детально описує, з якої вулиці виїхала та де находилась повозка през. Войцеховского в момент атентату та як представлявся сам атентат. Усе це відомо вже з висше згаданих попередніх розправ. Відомо, що головним свідком прокуратури, який спричинив в критичний момент поарештування Штайґера, є балєтниця Пастернаківна (через яку-то львівські Жиди деякий час бойкотували міські театри!). Акт обв. покликується теж на обтяжуючі зізнання судового аплікáнта д-ра Ф. Левіцкого і кількох інших свідків, які говорять, як про атентатчика, про високого мущину у ясній ґумовій загортці, в попелястому мягкому капелюсі та чорних окулярах. Одначе лиш одна Пастернаківна розпізнала Штайґера як того, який понад головами Штайґера як того, який понад голови на розі вул. Коперника і площі Мазовецької, під склепом Байєра, кинув на повозку президента бомбу. Вона стояла за ним у віддалі 2-ох кроків і коли він кинувся втікати—побігла з криком за ним та спричинила його арештування. Два свідки рішуче відтягують Штайґера: Анета Франшо і М. Микитин—цей останній присуджений на 6 літ за злобний клеветницький донос на Пальчишина. Як мотив акту обв. наводить бушімто комуністичні погляди Штайґера, дарма, що він був ще формальним членом сіоністичної організації „Маккабеа". Як на цікавий уступ акту обв. можна звернути увагу на місце, в якому говориться про саму бомбу. Ніс пригадуємо собі, як довший час офіціяльні комунікати і заяви говорили про „нешкідливу петарду", про „штубацький вибрик" і т. п. Тепер читаємо оречення військових знавців, що бомба була сфабрикована з динамону, вибухової желятини й екразиту, апарат бомби був превосходно уладжений і на випадок експльозії було б згинуло все в колі 5-ти метрів. Бомба не вибухла завдяки сліпому випадкові: відбившись об коло повозки впала на вулицю, де в тій хвилині штовхнув її копитом кінь ескортуючого старшини: зміст бомби висипався і згоріло лише опакування.

Предсідником трибуналу є рад. Франке, вотують рад. Гетинґер і Хвалитач. Боронять д-р Гнек, д-р Левенштайн, д-р Ляндау і д-р Розенкранц. Зоглядом на сподіваний страшний натовп цікавих, обмежено кількість поіменних білетів вступу на салю розправи до мінімум та видано надзвичайні розпорядження для втримання ладу внутрі судового будинку й перед ним. Отже вхід до салі, починаючи вже з входу до будинку, ізольовано від усіх сусідних частин суду, а тьма поліцій[ан]тів вештається під командою спеціяльних комісарів, а вулицею Баторого стримано навіть трамваєвий рух, який скеровано кр[із]ь пл. Бернардинську. На салі найшлось у першому дні розправи близько 40 часописних справоздавців. Жидівської публики дуже мало: білети вступу роздано здебільша поміж судовиків і їх родин.

Львів нудьгує і шукає сензацій навіть у тих сензаціях, які зовсім не є сензаційними.

—

Земельний комісар перед судом.

В недавно покінченій каденції лави присяжних в Тернополі відбулася велика розправа проти бувшого начальника повітового уряду земельного в Тернополі Рудольфа Пехурского, обвинуваченого в злочині хабарництва, надужиття урядової власти й обману. Розправі, що тревала кілька днів зраню до пізна в ночі, проводив радник Губай, обвинувачував прокуратор Музика, боронив з уряду адвокат д-р Степан Баран.

Акт обвинувачення закидував обв. Пехурскому кілька злочинів, яких він мав допуститися в характері земельного комісаря в Тернополі, а іменно, що побрав хабар від дідича з Білої пов. Леона Вільнера через це, що в р. 1920 і 1921 взяв від нього в безплатну аренду десять моргів поля в Білій коло Тернополя і за це мав йому дати спокій з примусовим вивласненням (§ 104 з. к.). Дальше мав Пехурскі сфальшувати посвідку з 25. IX. 1921 про особисті і маткові відносини своєї тещі Анни Іванина, жінки емер. листоноша, (§ 197 і § 199 d з. к.). Злочину надужиття урядової власти (§ 101 з. к.) на основі акту обвинувачення допустився Пехурскі в цей спосіб, що вистави посвідку з рамени повітового Уряду земельного в дні 25. IX. 1921 для Анни Іванина, що вона є управнена до набуття 26 моргів поля з парцеляції дібр Пронятин, пов. Тернопіль, хоч вона не будучи рільничкою цього права не мала і в цій справі була тільки параваном для свого зятя Пехурского, котрий згадане поле набув властиво для себе. Вкінці злочину обману з § 197, § 200 і § 201 d, зк. мав допуститися обвинувачений на шкоду кольоніста Яна Бака з Добрівід пов. Збараж та кольоністів Романа Цесляка і Павла Зиґмунта з Настасова пов. Тернопіль, від яких Пехурскі під видом допомоги уряду земельного в набутті для них дешевого дерева у вагонових посилках на будову будинків побрав в 1921 р. більші квоти а дерева цього не доставив.

Обв. Пехурскі був земельним комісарем в Тернополі від хвилі оснування пов. земельного уряду в осени 1920 до червня 1922, коли наступило його арештування. У слідчій вязниці пересидів він близько рік і в маю 1923 ставав перед орікаючим Трибуналом в Тернополі, обвинувачений за злочин з арт. 3 зак. 18/3 1921 про боротьбу з хабарництвом і тоді засуджено його на рік тяжкої вязниці за злочин з арт. 3 згаданого вроне закона, котрого допустився в цей спосіб, що від селянина Позіщука з Новоселець пов. Тернопіль побрав в 1921 р. два юрці вівса за це, що дав йому дозвіл на набуття ґрунту. Від усіх инших закидів Пехурского тоді увільнено. Прокуратор вніс заналеження неважности і найвисший суд затвердив вину щодо хабара з вівсом, а що до решти увільняючий присуд зніс і доручив перевести нову розправу перед лавою присяжних, бо в міжчасі знесено т. зв. мартінку, себто цитований висше закон про боротьбу з хабарництвом.

Процес Пехурского до деякої міри мав підклад політичний, бо тут входили в гру партійні порахунки. Пехурскі був іменно одним з мелерів партії „Пяста" і воював з ендеками.

На розправі пересувався цілий ряд польських кольоністів і земельних комісарів. Пересвухано під присягою начальника пов. уряду зем. в Коломиї Вєськовского і нач. пов. уряду зем. в Тернополі Волошинського, котрі на питання оборонця д-ра Барана відкрили не одну тайницю зі земельної політики. Стверджено іменно, що крім земельного закона і инших інструкцій істнували ще численні тайні обіжники головного земельного уряду (тепер міністерства земельних реформ), що в практиці змінювали сам закон. На розправі стверджено, що на основі таких тайних обіжників **найбільше чотири відсотки парцельованої землі могло набути українське населення**, решту (96 проц.) має [illegible] набути польське населення і то по можности перевагу треба було давати **кольоністам**. Розправа виказала також, що землю набували часто ті, що до неї не мали права (малолітні, не рільники, різні урядовці, що нічого не мали спільного з сільським господарством) тільки мусіли це бути Поляки, а самостійні окр. уряд зем. у Львові ті контракти [illegible] затверджувати [illegible]. Розправа вказала рівнож як кольо[ністи]...

НАДІСЛАНЕ.

вісти вважали державний скарб за наживу, замовляли вагонами дерево за десяту частину вартости (решту платила очевидно держава) і нераз продавали дерево на спекуляцію посторонним особам, заробляючи при тім величезні гроші. Так було напр. з кольоністами в Добриводах. Кольоністи, що не мали нераз ніякого майна, о скільки були кресовими „дзялачами", скоро приходили до майна. Нпр. 21-літній кольоніст Роман Цесляк з Настасова, склавши перед кількома роками гімн. матуру, не будучи рільником і не маючи гроша, одержав в Настасові майже за дармо 25 моргів подільської землі, при допомозі держави виставив будинки і з паперака нині є заможним чоловіком, а в додатку нар. учителем в Настасові. Не дописало тільки обв. Пехурскому, бо окр. уряд зем. у Львові не затвердив купна 26 моргів в Проватині для його тещі і з могутнього пана комісаря став він нині нуждарем.

Розправа викликала взагалі величезне зацікавлення і її прислухувалося багато людей. Нераз приходило в часі розправи до острих сутичок між прокур. Музикою і оборонцем д-ром Бараном, що старався розкрити тайни польської земельної політики, що очевидно не дуже подобалося прокураторові.

У своєму устному кінцевому обвинуваченні домагався прокур. Музика прикладного покарання обв. Пехурского, щоби польських урядовців відовчити від зловживань. Оборонець д-р Ст. Баран у чотирогодинній промові піддав безпощадній критиці цілу польську земельну політику на „кресах"

Переходячи до поодиноких замітів акту обвинувачення, виказав д-р Баран повну юридичну нестійність акту обвинувачення відносно обв. Пехурского, котрого треба вважати жертвою нездорової земельної політики і сучасної політичної системи у східній Галичині.

Лава присяжних (1 дідич, 1 управитель дібр, 1 міщанин і 9 селян — в тім кількох Українців) по півторагодинній нараді заперечила всі пять питань, в наслідок чого трибунал увільнив обвинуваченого Пехурского від всіх замітів акту обвинувачення, а тільки за факт хабару вівса, що до якого найвисший суд вину затвердив, засудив його на вісім місяців важкої вязниці, визнаючи цілу кару за відбуту в наслідок слідчої вязниці. Проти увільняючого присуду зголосив прокуратор зажалення неважности.

Дописи.

Збовів. *(Господарсько-промислова школа).* Американські Українці зі Зборівщини завязали в Ню-Иорку комітет будови української гімназії і надіслали до Зборова зібрані ними 1.500 долярів. Кружок УПТ. в Зборові закупив за ці гроші одноповерховий дім, знищений війною, в якім по бажанням Жертводавців мається містити не гімназія, тільки господарсько-промислова школа, так незвичайно корисна для хліборобського населення нашого повіту.

Одначе реставрація того дому потрібує ще коло 4.000 долярів, які вже мусить зложити сам повіт, коли хоче мати таку школу.

Старшина Кружка УПТ. в Зборові виєднала в старостві в Зборові дозвіл на збірку жертв у готівці і натураліях на відбудову дому УПТ. На підставі цього позволу (ч. 31.856|Ст. з 16|9. 1925) мається перевести на протязі місяця жовтня ц. р. збірку на території цілого зборівського повіту.

Тепер черга на свідомих громадян зборівського повіту допомогти в переведенні збірки та освідомити загал нашого громадянства про вагу і завдання такої школи. — *Зборівський.*

Посмертні згадки.

Дня 30. вересня н. р. померла в Мостиськах по короткій недузі **Марія з Ціпановських Здерковська**, дружина тамошнього адвоката д-ра Мир. Здерковського. З покійницею лягла у могилу щира Українка, яка весь вік свій гаряче інтересувалась народньою справою і з серця її помагала в міру сил своїх. Була це людина незвичайно добра, яка мимо важкої боротьби з турботами воєнного і повоєнного лихоліття вспіла зберігти цю погоду ума, яку усякий мусів у неї подивляти, що з нею зіткнувся, та і цю віру в кращу будуччину свого народа, яка її не опускала до останньої хвилини життя. Мала серце отверте для людського горя і неодну пекучу сльозу обтерла в своєму життю, а хтонебудь у важких хвилях життя звернувся до неї, не відійшов від неї без слів розради. Мала цей дар божий цілюще ділати на зболілі душі людські. Тажка недуга, з якої не було вже виходу, протяла її життя, але память її остане дорогою усім тим, що з нею стикались. В. і. п.! 630

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
за душу бл. п.
о. Миколи Галущинського
пароха в Звинячи
відбудеться в четвер, дня 15. жовтня 1925 о год. 9. рано в церкві духовного семинара. На це Богослуження запрошують рідню і знайомих
632 Сини й онуки.

Ширіть наш часопис!

ОПОВІСТКИ.

Репертуар „Українського Наддніпрянського Театру О. Мітиевич:
Рогатин, саля „Просвіти".
15.X. „Циганка Аза".
16.X. „Дні нашого життя".
17.X. „Вихрест".
18.X. „Маруся Богуславка". 563 9—?

Український мішаний хор Д. Котка:
четвер 15.X. Самбір.
пятниця 16.X. Самбір.
субота 17.X. Старий Самбір.
неділя 18.X. Старий Самбір. 518 16-?
у вівторок 20. X. Дрогобич.
у середу 21. X. Дрогобич.
у пятницю 22. X. Борислав.

До відома Соколам, Січам, Пластовим куріням і Лугам! „Сокіл-Батько" видав вже „**ВЕЖІ**" укладу С. Гайдучка. Є там 103 вежі і опис як будувати. Ціна 4·50 зол., з пересилкою 5 зол. Замовляти Сокіл, Львів, Руська 20. 620 2—3

На „Рідну Школу" зложив Вп. Ол. Коссик іменем комітету зїзду абітурієнтів української гімн. у Львові з р. 1905 квоту 162 зол. зібрану на зїзді. Всім Вп. Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа УПТ. 610а)

Виділ т-ва Українська Захоронка складає отсим подяку Вп.п. Коткови за дар в сумі 50 золотих для товариства Українська Захоронка. 631 1—1

Шкільний співаник укладу д-ра Ф. Колесси з мельодіями дібраними й уложеними відповідно до методичних вимог науки співу, для вжитку в середніх і народних школах та низших курсах фахових музичних шкіл вийде на днях з друку накладом УПТ. — Замовлення приймає книгарня УПТ. Львів, Руська 3. 628 1—1

Віче в справі земельної реформи відбудеться в неділю дня 18. жовтня 1925 р. в годині 11·30 в полудне в „Народнім Домі" в Перемишлі. Приходіть як найчисленнійше! — *Д-р Т. Кормош, д-р В. Загайкевич.*

Виділ т-ва Прихильників освіти у Відні, взиває цим шляхом п. Осипа Бліхара з Тернополя, щоби в найкоротшому часі звернув позичку 100 австр. шілінгів (приблизно 15 долярів), яку затягнув в товаристві ще 1922 р. на протяг 28 днів, та дотепер її не звернув, а навіть не оправдав свого поступування. За виділ т-ва Прихильників освіти: *Д-р Дністрянський* голова, *Михайло Гуцуляк* скарбник.

Дрібні оголошення.

ЗГУБЛЕНУ військову книжку на імя Мих. Дяків з Пукенич уневажнюється. М. Дяків. 530 3—3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Загальний Зїзд УПТ-ва

відбудеться в понеділок дня 2-го падолиста ц. р. год. 9·30 рано в салі Музичного Товариства ім. ЛИСЕНКА, вул. Шашкевича ч. 5. зі слідуючим порядком дневним.

1. Отворення Загального Зїзду і відчитання протоколу з останнього Загального Зїзду.
2. Вибір комісії статутової, організаційної, персональної і комісії Матки.
3. Звіт Головної Управи.
4. Звіт контрольного Комітету.
5. Уділення абсолюторії.
6. Зміна статута УПТ-ва.
7. Вибір голови УПТ-ва.
8. Вибір 12 членів Головної Управи і 3 заступників.
9. Вибір контрольного Комітету (5 чл.) і заступника.
10. Вибір розємного Суду (5 членів).
11. Ухвалення річної членської вкладки.
12. Внески та запити.

ГОЛОВНА УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ТОВАРИСТВА

Яців вр. Голова. *Стоцький* вр. Секретар.
634 1—2

Загальні Збори
Філії Товариства „Просвіта" в Сокалі

відбудуться дня 17. жовтня 1925 р. в год. 1. пополудни в салі „Народної Торговлі" в Сокалі. Членів Товариства та делегатів читалень проситься о численну участь.

625 2—2 **Виділ**

За редакцію відповідає І. Рудницький. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.